

csörgött a telefon, és tudtam, mi vár ránk.
azt mondtam anyámnak: jól van, megtaláltuk. csak erre volt szükségünk.
anyám zokogott. tudom, nem ezt érdemelted, de... megtörtént.
sajnálom, hogy harmincöt nappal később elhagytalak, és nem voltam elég jó neked.
sírok, ha eszembe jut a bátyám, aki megtalálta.
a testétől különvált fejét. és azt a szagot.
a bátyám zakója és az én órám volt rajta.
az órát a férgekkel együtt három nap múlva visszadták. a vécében tanulmányoztam.
az öregem azokban a férgekben élt, és én tudtam vele beszélgetni.
félelmetes volt. soha nem volt fehérebb. gyűrűsférgekké változott..
azt mondtam: jól van. azt mondtam: te tényleg hülye vagy.
azt mondtam: el foglak felejteni. gyorsan. azt mondtam: ne haragudj, de ezt kell tennem.
összetapostam az összes férget. sokáig főztem rotyogó vízben az órát.
sírtam.
az öregem öngyilkos lett. elvesztette a kontrollt az élete felett.
a bátyám talált rá, én pedig betörtem a szoba ajtaját, azt visítózva, hogy nem megyek el a temetésére.
a bátyám állt mellettem a menetben. soha nem szerettem még annyira, mint akkor.
a muterom azt mondta: a kurva anyját, és nyugodjon békében.
nincs nap, hogy nem gondolok arra, mi történt volna velünk a harminchatodik napon.

(2007)

VIRÁG GÁBOR fordításai

ANTONIJA NOVAKOVIĆ

valami nyomja a szívecskédet, mondja nekem egyik nap a cigánylány az oktagonon
a dm kijáratánál (valahogy olyan végérvényesen,
mint ahogy az esernyő kifordult küllői
a fájdalom konstrukciói, olyan biztosan,
hogy úgy tűnik, sosem fog megsemmisülni)
a visszatérés lehetetlen, esik egy kis eső,
és mindegy, hogy a szavak csontig áznak,
a felemelkedő
szappanbuborékok hangjai,
és egyre nehezebb változtatni
a retorikán, különösen vasárnap délután,
az ebéd kész, de senki nem jött,

hogy összetörjön néhány tényért, összekenje a falat
az étellel, szétszórja a parkettán
a sót és paprikát, csupasz kenyérszeletet, egyszerű
tenyérmozdulattal, összes ujjával
kihúzza az asztalterítőt,
hogyan legyen.
senki nem jött, nincs visszatérés és nincs
már mit mondani.
csak a mosogatóban a piszkos edények

(2008)

könnyű lenne rosszabbnak lennem, arcod foltjára
nem rakni ujjam
hagyni,
hogyan terjedjen és egyáltalán
elfoglalja mindazt, ami vagy
úgy, mint amikor egyszer,
kihallgatva a metaszekvenciát, a padon ültünk (a fűvész-
kert árnyékos
szélén, a 45-ös mezőn)
gyengéden magasan vigasztalhatatlanul
ahogyan az éjszaka a köldökzsinóron át
saját kegyetlenségét
táplálja engedelmesen
nyújtom a kezem
és megölelem a sötétséget, a viselttest,
melyet körbefon a fény

(2008)

hallgatni amíg nem ugranak ki a nyakadnál és öklödnél a lóerek
aludni, kimenni
az emberekkel teli villamosból, akik legszívesebben fejbe lónék egymást
elázni, azokról írni,
akik nem jelentenek semmit
mindenkinek hazudni (a fehér szamuráj
felemeli a kezét és elengedi a forgalmat a kereszteződésben,
a piszkos köldökben
kis vodkával az alján.
ha isten halott, akkor ki ez,

aki kinyitja az ablakot,
hogy kidobja csipesszel levágott körmeit a kocsiútra)
akarsz-e a csodatévő mindennapjaiddal (egy szelet parízer
két karéj kenyér, vaníliás
nes-kávét)
gyógyítani engem
akarsz-e úgy fogni, mintha tyúkot vágnál (és az a valamit benned
mely mindenkinek úgy tűnik, mint a semmi, az etetés világos alakját ölti) akard-e
a testemen levő, az ostya befogadására markerrel megjelölt lyukba bedugni
a piszkos ujjad, átváltozni
ahogy kell
vadállatot engedni a szájsarokba, arcomat
mint vizes pénztárcát a tenyérbe gyúrni, észrevenni, hogy már
milyen nagyon hideg van és hogy valahol ugat egy kutya
(2008)

poncius pilátus bemegy a billába és mosóport és jázmin
illatú öblítőt vesz (és a távolból
a petrova utcából visítást hall az inkubátorból)
melege van a nejlonharisnyában
várja a szemaforot (a fülhallgatóból
hangos le piaf szól)
a pénztárcájában pontosan hétszázkilencven kuna és
húsz lipa van de ő mindenfélét
szeretne
kibontja a rágót, a kleini kék színű
alagútról gondolkodik, melynek végén
a kéz nélküli nő vár
a keresztbe tett combokon
valaki vésővel az ajkait verte ezért olyan vonzók
a járdán két idősebb hölgy egymás kezét fogja és bizalmasan suddognak, az egyik azt
mondja:
szeretem a jól kinéző bizsut elveszi a napilapot az újságkihordótól (ha fáj,
úgy fáj, hogy majd' megfulladok)
a férfit jobbról felveszi egy corsa, poncius nézi
a fehér és zöld szemeket az úton, a jázmin
illata, milyen tiszta, gondolja
poncius, milyen
tiszta minden
(2008)

valaki egy prevert-versben ceruzával

megjelölte a hangsúlyokat
mintha el akarnám szavalni
de vasárnap van, késő
és a csöndet szögként kell a falba verni,
hogyan jobban kiürüljön
ami alatta van
levágtam a körmöm, simára fésültem a hajam
megmostam az arcom és a testem, kifehérítettem a bőröm
és mi több
eltávolítottam mindent a parketta és önmagam közül
a szoba biztos sarkában
terelem a kezed látomásait, melyek úgy ölelnek,
mintha cérnára lennének erősítve
csak hogy minél előbb visszatérhessenek saját testükhöz
és hallani a kutyát, ugyanazt, aki felfalta a szerelmet
a szerelem egyedül
hogyan ugat
és én tisztán és felszögezve fekszem, kihúlt tenyérrel
a fülemben
és hallani sem akarom

(2008)

BENCsik ORSOLYA fordításai

MARKO POGAČAR

A tárgyaltan

Szeretlek Vaszilj Kandinszkij,
mert szép vagy, ha
hülyeségeket is beszélsz.

Ahogy fog a rókában,
ahogy bennünk a kétely,
úgy a tárgy a tárgyban,
oly sajátosan.